

er til hinder for, at der ved beregningen af en »overgangspension«, som arbejdsgiveren udbetaler til mandlige og kvindelige ansatte, der er gået på førtidspension på grund af dårligt helbred, og som navnlig skal opveje mistede indtægter som følge af, at de pågældende endnu ikke har nået den alder, der er fastsat for udbetaling af den lovbestemte pension, tages hensyn til det beløb, de senere vil modtage i lovpligtig pension, og at overgangspensionen nedsættes tilsvarende, selv om resultatet heraf – for så vidt angår mænd og kvinder mellem 60 og 65 år – er, at en kvindelig tidligere ansat modtager en mindre overgangspension end en mandlig tidligere ansat, idet forskellen svarer til det beløb, kvinden er berettiget til i lovpligtig pension, fra hun fylder 60 år, for de beskæftigelsesperioder, hun har tilbagelagt hos arbejdsgiveren;

Domstolen bekræfter i dommen af 6. oktober 1993 i sag C-109/91, Ten Oever mod Stichting Bedrijfspensioenfonds voor het Glazenwassers- en Schoonmaakbedrijf⁽¹⁾, samt i dommene af 14. december 1993 i sag C-110/91, Moroni-dommen, af 22. december 1993 i sag C-152/91, Neath mod Hugh Steeper Ltd⁽²⁾, og af 28. september 1994 i sag C-200/91, Coloroll Pension Trustees Limited mod Russel m.fl.⁽³⁾, at i medfør af dommen af 17. maj 1990 i sag C-262/88, Barber-dommen, kan den direkte virkning af traktatens artikel 119 kun påberåbes til støtte for krav om ligebehandling med hensyn til erhvervstilknyttede pensioner, for så vidt angår ydelser, der vedrører beskæftigelsesperioder efter den 17. maj 1990, medmindre arbejdstagerne eller deres ydelsesberettigede pårørende forinden har anlagt søgsmål eller indgivet en dertil svarende administrativ klage i overensstemmelse med national lovgivning;

Domstolen bekræfter i ovennævnte domme i sag C-109/91, Ten Oeverdommen, og i sag C-200/91, Coloroll-dommen, at den tidsmæssige begrænsning af Barberdommen gælder, for efterladtepensioner, og at der følgelig kun kan kræves ligebehandling på dette område for så vidt angår beskæftigelsesperioder efter den 17. maj 1990, medmindre de pågældende forinden har anlagt søgsmål eller indgivet en dertil svarende administrativ klage i overensstemmelse med national lovgivning;

Domstolen præciserer endvidere i dommene i sag C-152/91 og i sag C-200/91, at lønmodtagernes bidrag til en ydelsesdefineret pensionsordning skal være ens for mandlige og kvindelige arbejdstagere, da de er omfattet af traktatens artikel 119; det forhold, at der på grund af anvendelse af forskellige aktuar-mæssige faktorer for mænd og kvinder ikke indbetales samme ar-

bejdsgiverbidrag inden for rammerne af funderede og ydelsesdefinerede pensionsordninger, skal ikke bedømmes efter denne artikel;

Domstolen præciserer i dommene af 28. september 1994 i sag C-408/92, Smith mod Advel Systems⁽⁴⁾, og i sag C-28/93, Van den Akker mod Stichting Shell Pensioenfonds⁽⁵⁾, at traktatens artikel 119 er til hinder for, at en arbejdsgiver for at efterkomme dommen af 17. maj 1990 i sag C-262/88, Barber-dommen, sætter kvinders pensionsalder op til samme niveau som mænds for så vidt angår beskæftigelsesperioder mellem den 17. maj 1990 og ikrafttrædelsestidspunktet for de nævnte foranstaltninger; artikel 119 er derimod ikke til hinder herfor for så vidt angår beskæftigelsesperioder efter dette tidspunkt, for så vidt angår beskæftigelsesperioder før den 17. maj 1990 indeholdt fællesskabsretten ikke nogen forpligtelse, der kunne begrunde foranstaltninger, som med tilbagevirkende kraft begrænser de fordele, kvinder har haft;

Domstolen præciserer i ovennævnte dom i sag C-200/91, Coloroll-dommen, at supplerende ydelser, der hidrører fra bidrag, som arbejdstagerne frivilligt har indbetalt, ikke falder ind under anvendelsesområdet for traktatens artikel 119;

i det tredje handlingsprogram på mellemlang sigt (1991-1995)⁽⁶⁾ om lige muligheder for kvinder og mænd har Kommissionen endnu engang understreget betydningen af, at der vedtages passende foranstaltninger for at tage hensyn til konsekvenserne af dommen i sag 262/88, Barber-dommen;

sidstnævnte dom gør automatisk nogle af bestemmelserne vedrørende lønmodtagere i Rådets direktiv 86/378/EØF af 24. juli 1986 om gennemførelse af princippet om ligebehandling af mænd og kvinder inden for de erhvervstilknyttede sociale sikringsordninger⁽⁷⁾ ugyldige;

traktatens artikel 119 gælder umiddelbart og kan påberåbes for de nationale domstole over for enhver arbejdsgiver, det være sig en privat person eller en juridisk person, og det tilkommer disse domstole at sikre beskyttelsen af de rettigheder, denne bestemmelse giver borgerne;

af hensyn til retssikkerheden er det imidlertid nødvendigt at ændre direktiv 86/378/EØF for at tilpasse de bestemmelser, der er påvirket af retspraksis ifølge Barberdommen –

4. Sml. 1994-1, s. 4435.

5. Sml. 1994-1, s. 4527.

6. EFT nr. C 142 af 31. 5. 1991, s. 1.

7. EFT nr. L 225 af 12. 8. 1986, s. 40.

1. Sml. 1993-1, s. 4879.

2. Sml. 1993-1, s. 6953.

3. Sml. 1994-1, s. 4389.